

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 702/2016-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 23. novembra 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČNÝ ZNAČENIE], zastúpeného advokátom JUDr. Jozefa Olejárom, Advokátska kancelária JUDr. Olejár, s. r. o., Mnoheľova 839/10, Poprad, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 3 a čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 ods. 1, čl. 10 a čl. 36 ods. 1 a 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Poprad sp. zn. 20 C 14/2012 zo 6. marca 2015 a rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3 Co 378/2015 z 3. februára 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKČNÝ ZNAČENIE] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 4. novembra 2016 doručená sťažnosť [REDAKČNÝ ZNAČENIE] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 3 a čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 6 ods. 1, čl. 10 a čl. 36 ods. 1 a 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len

„dohovor“) rozsudkom Okresného súdu Poprad (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 20 C 14/2012 zo 6. marca 2015 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) a rozsudkom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 3 Co 378/2015 z 3. februára 2016 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“).

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ podal na okresnom súde žalobu, ktorou si uplatnil proti Slovenskej republike v zastúpení Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „žalovaná“) sumu 74 518,49 € z titulu náhrady škody z nezákonného trestného stíhania a nezákonného rozhodnutia, nesprávneho úradného postupu, výkonu väzby, ako aj z titulu nemajetkovej ujmy a ušlého zisku na služobnom plate.

3. Okresný súd svojím rozsudkom zo 6. marca 2015 zaviazal žalovanú na zaplatenie sumy 1 000 € a vo zvyšnej časti žalobu zamietol. Na základe odvolaní podaných oboma sporovými stranami krajský súd svojím rozsudkom z 3. februára 2016 rozsudok okresného súdu potvrdil.

4. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) uznesením sp. zn. 3 Cdo 95/2016 z 9. augusta 2016, ktoré nadobudlo právoplatnosť 8. septembra 2016, dovolanie sťažovateľa a žalovanej odmietol.

5. Sťažovateľ ku skutkovému stavu vo svojej veci uviedol, že 31. júla 2002 bol zadržaný a umiestnený v cele policajného zaistenia Obvodného oddelenia Policajného zboru Poprad. Uznesením ČVS: OUV-578/20-PP-2002 z 31. júla 2002 bolo proti sťažovateľovi začaté trestné stíhanie a súčasne vznesené obvinenie pre trestný čin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 158 ods. 1 písm. a) Trestného zákona a trestný čin prijímania úplatku a inej nenáležitej výhody podľa § 160a ods. 1 a 2 Trestného zákona. Uznesením okresného súdu sp. zn. Nt 52/02 z 3. augusta 2002 bol sťažovateľ vzatý do väzby s umiestnením v Ústave na výkon väzby v Levoči, a to až do 12. augusta 2002 s tým, že od 13. augusta 2002 do 27. augusta 2002 väzbu vykonal v Nemocnici pre obvinených

a odsúdených v Trenčíne z dôvodu zdravotných problémov. Väzba celkovo trvala od 31. júla 2002 do 27. augusta 2002.

6. Rozsudkom okresného súdu sp. zn. 2 T 263/02 zo 4. júna 2003 bol sťažovateľ uznaný vinným zo spáchania trestného činu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 158 ods. 1 písm. a) Trestného zákona a trestného činu prijímania úplatku a inej nenáležitej výhody podľa § 160a ods. 1 a 2 Trestného zákona. Krajský súd uznesením sp. zn. 5 To 128/03 z 10. decembra 2003 zrušil napadnutý rozsudok okresného súdu z dôvodu neodstránenia závažných rozporov. Okresný súd rozsudkom sp. zn. 2 T 263/02 z 5. mája 2005 opätovne uznal sťažovateľa vinným zo spáchania trestného činu zneužívania verejného činiteľa podľa § 158 ods. 1 písm. a) Trestného zákona a trestného činu prijímania úplatku a inej nenáležitej výhody podľa § 160a ods. 1 a 2 Trestného zákona. Krajský súd uznesením sp. zn. 4 To 65/05 z 11. októbra 2005 opakovane zrušil napadnutý rozsudok okresného súdu a vec vrátil prokurátorovi na došetrenie z dôvodu potreby náležitého objasnenia veci a odstránenia závažných procesných chýb. Následne okresný súd vydal bez nariadenia pojednávania trestný rozkaz sp. zn. 6 T 113/2008 z 30. septembra 2008, ktorým uznal sťažovateľa vinným z trestného činu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 158 ods. 1 písm. a) Trestného zákona a trestného činu podvodu podľa § 250 ods. 1 Trestného zákona. Na základe podaného odporu okresný súd po opätovnom prerokovaní veci rozhodol rozsudkom sp. zn. 6 T 113/2008 z 3. marca 2010, ktorým sťažovateľa spod obžaloby oslobodil. Krajský súd uznesením sp. zn. 1 To 53/10 z 8. decembra 2010 potvrdil oslobodzujúci rozsudok okresného súdu. Z uvedeného vyplýva, že v trestnom konaní rozhodoval trikrát súd prvého stupňa a trikrát odvolací súd.

7. Trestné konanie v trestnej veci sťažovateľa trvalo podľa jeho názoru neprimerane dlhú dobu, pričom sťažovateľ k prietahom konania neprispel. Medzi jednotlivými úkonmi orgánov činných v trestnom konaní boli často značné a neodôvodnené omeškania. Celková dĺžka konania nebola daná zložitou vecou, ale predovšetkým opakovaným vracaním veci súdu prvého stupňa, nekvalitným rozhodovaním, a teda prietahy v konaní sú jednoznačne pričítateľné na ťarchu orgánov štátu.

8. Rozhodnutia okresného súdu vydané v trestnej veci sťažovateľa, ktoré krajský súd zrušil a vrátil na nové konanie, boli nezákonné, pričom jednotlivé dôvody ich nezákonnosti sú uvedené v rozhodnutiach krajského súdu.

9. Podľa sťažovateľa osem a pol roka trvajúce trestné stíhanie významne zasiahlo do jeho osobnostných práv a psychicky ho poznamenalo. Vzhľadom na charakter trestnej činnosti, z ktorej bol obvinený, a jeho postavenie informácie zverejnené v televízii značne znížili jeho povest' a dôstojnosť a zanechali negatívne dôsledky v jeho osobnom, rodinnom, spoločenskom, ako aj v pracovnom živote.

10. Sťažovateľ argumentoval, že jeho prípad bol vytvorený štátnymi orgánmi účelovo, keď agent provokatér postupoval nezákonne a navádzal, bola použitá neprípustná iniciačná metóda a došlo k ďalším závažným pochybeniam, ktoré vyplývajú z oslobodzujúceho rozsudku okresného súdu v jeho trestnej veci potvrdeného krajským súdom.

11. Priznaná náhrada škody by mala podľa sťažovateľa predstavovať „*spravodlivé zadosťučinenie*“ a zahŕňať peňažnú náhradu nemajetkovej ujmy (morálnu ujmu), ako aj iné formy zadosťučinenia. Morálna ujma zahŕňa ujmu spôsobenú poškodením občianskej cti, spôsobenú poškodením dobrej povesti v dôsledku morálneho utrpenia v prípade zadržania a väzby. Sťažovateľ po prepustení z väzby trpel posttraumatickým stresom a následne sa dva roky liečil v psychiatrickej ambulancii. Počas pozastavenia výkonu štátnej služby mu bola vyplácaná suma vo výške 165,96 € mesačne. Ešte aj v súčasnosti sa na pracovisku kolegovia k nemu správajú nedôverčivo z dôvodu jeho trestného stíhania.

12. Sťažovateľ zastáva názor, že v konaní o zaplatenie primeraného zadosťučinenia boli porušené jeho práva na súdnu ochranu a spravodlivý proces, nebola poskytnutá ochrana jeho dôstojnosti, cti, povesti a mena, bolo neoprávnene zasiahnuté do jeho súkromného a rodinného života, keď za utrpenú ujmu mu nebolo priznané dostatočné zadosťučinenie. Súdmí priznaná náhrada škody vo výške 1 000 € je podľa sťažovateľa nízka, nezákonná a nemorálna. V tejto súvislosti sťažovateľ poukázal na nález ústavného súdu sp. zn.

IV. ÚS 49/06 zo 14. septembra 2006, ako aj rozhodnutie Ústavného súdu Českej republiky v obdobnej veci sp. zn. I. ÚS 2551/13 z 29. apríla 2014.

13. Vzhľadom na uvedené skutočnosti sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd prijal jeho sťažnosť na ďalšie konanie a následne rozhodol nálezom, v ktorom vysloví:

„1. Základné právo [REDAKOVANÉ]... na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 3, čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1, čl. 10 a čl. 36 ods. 1 a 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Poprad sp. zn. 20C/14/2012 zo dňa 6.3.2015 a rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3Co/378/2015 zo dňa 3.2.2016 porušené bolo.

2. Rozsudok Okresného súdu Poprad sp. zn. 20C/14/2012 zo dňa 6.3.2015 a rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3Co/378/2015 zo dňa 3.2.2016 sa zrušujú a vec sa vracia Okresnému súdu Poprad na ďalšie konanie.

3. [REDAKOVANÉ] sa priznáva primerané finančné zadostučinenie za porušenie práv podľa čl. 46 ods. 1 a 3, čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky, podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 10 a čl. 36 ods. 1 a 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd vo výške 10.000,- eur.

4. Uplatňujem si náhradu trov konania.“

II.

14. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

15. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom

súde“) každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

16. Pri predbežnom prerokovaní sťažnosti ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jej prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

17. Z ustálenej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že o zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98). Úloha ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní návrhu teda nespočíva v tom, aby určil, či preskúmanie veci predloženej navrhovateľom odhalí existenciu porušenia niektorého z práv alebo slobôd zaručených ústavou, ale spočíva len v tom, aby určil, či toto preskúmanie vylúči akúkoľvek možnosť existencie takéhoto porušenia. Ústavný súd teda môže pri predbežnom prerokovaní odmietnuť taký návrh, ktorý sa na prvý pohľad a bez najmenej pochybnosti javí ako neopodstatnený (I. ÚS 4/00).

K namietanému porušeniu označených práv rozsudkom okresného súdu zo 6. marca 2015

18. Ústavný súd konštatuje, že vzhľadom na princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy nebolo v jeho právomoci preskúmanie napadnutého rozsudku okresného súdu zo 6. marca 2015, pretože na základe podaného odvolania patrilo do právomoci krajského súdu.

19. Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ proti (v sťažnosti) namietanému rozsudku okresného súdu zo 6. marca 2015 podal riadny opravný prostriedok – odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd. Ústavný súd preto nemá právomoc na konanie o tej časti sťažnosti, v ktorej sa namieta porušenie práv sťažovateľa rozsudkom okresného súdu zo 6. marca 2015, a preto sťažnosť v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie odmietol.

K namietanému porušeniu označených práv rozsudkom krajského súdu z 3. februára 2016

20. Vo vzťahu k rozsudku krajského súdu z 3. februára 2016 ústavný súd považoval lehotu na podanie sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy pre porušenie základných práv a slobôd za zachovanú, a to vzhľadom na judikatúru ústavného súdu reflektujúcu rozhodovacia činnosť Európskeho súdu pre ľudské práva [ďalej len „ESLP“ (pozri rozsudok z 12. 11. 2002 vo veci Zvolský a Zvolská v. Česká republika, sťažnosť č. 46129/99, body 51, 53 a 54)], ktorá v prípade procesného rozhodnutia dovolacieho súdu o odmietnutí dovolania (v tomto prípade z dôvodu neprípustnosti dovolania) garantuje zachovanie lehoty na podanie sťažnosti ústavnému súdu aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu druhostupňového súdu (podobne III. ÚS 114/2010, III. ÚS 81/2012), samozrejme, za predpokladu, že sťažnosť bola podaná v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia dovolacieho súdu. V danom prípade najvyšší súd rozhodol o dovolaní proti rozsudku krajského súdu uznesením z 9. augusta 2016, ktoré nadobudlo právoplatnosť 8. septembra 2016. Sťažnosť bola podaná na poštovú prepravu 3. novembra 2016, teda bola dodržaná dvojmesačná zákonná lehota na jej podanie.

21. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že v právnej veci sťažovateľa okresný súd prvýkrát rozhodol rozsudkom z 5. októbra 2012, ktorým žalobu sťažovateľa o náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím a nesprávnym úradným postupom zamietol. Odvolací súd uznesením z 18. septembra 2013 rozsudok okresného súdu zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie so záväzným pokynom, aby sa okresný súd oboznámil s obsahom rozhodnutí v trestnej veci sťažovateľa a relevantnou judikatúrou a vec opätovne právne

posúdil. V poradí druhým rozsudkom vo veci okresný súd priznal sťažovateľovi proti žalovanej nárok na náhradu škody vo výške 10 000 € a žalobu vo zvyšnej časti zamietol. Po podaní odvolania oboma sporovými stranami krajský súd opakovane rozhodnutie súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie s pokynom, aby okresný súd posúdil závažnosť držania sťažovateľa vo väzbe, ako aj jeho následky. Sťažovateľ sa pôvodne domáhal rozhodnutia, ktorým bude žalovaná zaviazaná zaplatiť mu náhradu škody z dôvodu nezákonných rozhodnutí a nesprávneho úradného postupu vo výške 300 000 €, z titulu výkonu väzby vo výške 100 000 €, z titulu škody na zdraví vo výške 100 000 €, z dôvodu nemajetkovej ujmy za poškodenie dobrej povesti, občianskej cti, dôstojnosti, dobrého mena a sťaženia spoločenského uplatnenia v spoločenskom, súkromnom a pracovnom živote vo výške 280 000 € a z titulu ušlého zisku na služobnom plate vo výške 74 518,49 €. Na pojednávaní konanom 20. februára 2015 sťažovateľ zmenil podanú žalobu tak, že si uplatnil náhradu škody za nemajetkovú ujmu z dôvodu výkonu väzby, poškodenia zdravia, nezákonných rozhodnutí a nesprávneho úradného postupu v celkovej výške 74 000 € bez špecifikovania konkrétnych súm vo vzťahu k jednotlivým namietaným titulom. Okresný súd 6. marca 2015 rozhodol namietaným rozhodnutím o priznaní náhrady nemajetkovej ujmy sťažovateľovi vo výške 1 000 € (a vo zvyšnej časti žalobu zamietol) poukazujúc najmä na dĺžku väzobného stíhania sťažovateľa (28 dní), keď mu za každý deň väzby priznal sumu 35 €, a vychádzajúc zo skutočnosti, že v konaní boli preukázané predpoklady vzniku zodpovednosti žalovanej za škodu, náhradu ktorej si sťažovateľ žalobou uplatnil. Okresný súd sa zaoberal dopadom trestného stíhania sťažovateľa na jeho pracovný život, v rámci čoho konštatoval, že mzdové nároky mu boli uhradené a v súčasnosti opätovne vykonáva svoju profesiu. V súvislosti s namietanou škodou na zdraví okresný súd konštatoval, že sťažovateľ neuviedol, že by počas výkonu väzby boli porušované nejaké pravidlá, a celú argumentáciu obmedzil výlučne na opísanie svojich psychických problémov. Keďže k rozpadu manželstva sťažovateľa došlo ešte pred začatím trestného stíhania, uvedená okolnosť nemohla mať podľa okresného súdu dopad ani na jeho osobný život. Podľa názoru okresného súdu sa v konaní nepotvrdilo ani tvrdenie, že by sťažovateľ bol obmedzovaný počas výkonu väzby v kontakte so svojím obhajcom alebo rodinou.

22. Krajský súd svojím rozsudkom z 3. februára 2016 potvrdil rozsudok okresného súdu zo 6. marca 2015 vo výroku o povinnosti žalovanej zaplatiť sťažovateľovi sumu 1 000 €, ako aj vo výroku o zamietnutí žaloby vo zvyšnej časti.

23. Podstatou sťažnosti je sťažovateľom namietané porušenie označených práv podľa ústavy a dohovoru rozsudkom krajského súdu z 3. februára 2016, konkrétne jeho nesúhlas s priznanou sumou náhrady škody za nemajetkovú ujmu, ktorú sťažovateľ utrpel v súvislosti s jeho trestným stíhaním.

24. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej príčinnej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným rozhodnutím alebo iným zásahom orgánu štátu do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej, ako aj nezistenie žiadnej možnosti porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (m. m. III. ÚS 138/02 a v ňom citovaná ďalšia judikatúra).

25. Ústavný súd vychádzajúc zo svojej doterajšej judikatúry považuje za potrebné tiež pripomenúť, že nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (I. ÚS 19/02).

26. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného

súdu vtedy, ak by vyvodené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, IV. ÚS 16/09 atď.).

27. Ústavný súd v prvom rade konštatuje, že sťažovateľ v sťažnosti nenamietal nenáležitú a nedostatočnú odôvodnenie namietaného rozhodnutia krajského súdu, formuloval len svoj nesúhlas s výškou priznaného finančného odškodnenia, ktoré považuje za nezákonné a nemorálne. Argumentácia sťažovateľa bola v podstatnej časti zameraná na jeho nesúhlas, resp. nespokojnosť s postupom všeobecných súdov konajúcich v jeho trestnej veci, ktorý považoval za poznačený zbytočnými priet'ahmi, keďže vo veci rozhodoval trikrát súd prvej inštancie a trikrát odvolací súd. Výška priznanej náhrady škody podľa sťažovateľa nekorešponduje s dĺžkou trestného stíhania a následkami, ktoré malo na jeho osobu. V tejto súvislosti ústavný súd považuje argumentáciu sťažovateľa za nedostatočnú a nenáležitú, pretože ním namietané zbytočné priet'ahy v trestnom konaní nie je oprávnený posudzovať všeobecný súd v rámci konania o náhradu škody z dôvodu nezákonného rozhodnutia a nesprávneho úradného postupu, a teda nie je ani kompetentný priznať v tejto súvislosti finančné odškodnenie. Uvedená právomoc je ústavou zverená výlučne ústavnému súdu, na ktorý sa sťažovateľ ani počas trestného konania a ani počas súdneho konania, v rámci ktorého boli vydané namietané rozhodnutia (ako vyplýva z rozhodovacej činnosti ústavného súdu), neobrátil. Na základe uvedeného nie je vo vzťahu k určení výšky náhrady škody relevantné ani rozhodnutie Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. I. ÚS 2551/13 z 29. apríla 2014, na ktoré sťažovateľ v sťažnosti poukazuje a ktoré v podstatnej časti hodnotí napadnuté rozhodnutie všeobecného súdu, najmä pokiaľ ide o priznané odškodnenie za zbytočné priet'ahy v trestnom konaní, o ktorom sú v Českej republike kompetentné rozhodovať všeobecné súdy vyššej inštancie.

28. Ústavný súd v danej veci vzal do úvahy aj skutočnosť, že sťažovateľ si uplatňoval nárok na náhradu škody podľa zákona č. 58/1969 Zb. zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom, pričom tento zákon náhradu nemajetkovej ujmy neupravuje, a preto krajský súd aplikujúc čl. 5

ods. 1 písm. c) a ods. 3 a 5 dohovoru dospel k záveru, že náhrada ujmy za väzbu bola okresným súdom stanovená adekvátne na základe posúdenia skutkových okolností danej veci zohľadňujúc najmä povahu trestnej veci, celkovú dĺžku väzobného stíhania sťažovateľa, ako aj následky trestného stíhania v osobnej sfére sťažovateľa. Ako porovnávací údaj pre určenie výšky finančného odškodnenia krajský súd poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 30 Cdo 2357/2010, ktorý dospel k záveru, že časové okolnosti väzby sú objektívne vyjadriteľným kritériom pre posúdenie celkovej výšky odškodnenia, a preto vychádzajúc z úrovne odškodnenia jednotlivých európskych štátov, ako aj zo životnej úrovne v Českej republike vyjadril, že adekvátnym odškodnením je čiastka v rozmedzí 20 € až 60 € za jeden deň trvania väzby. Okresný súd, ako aj krajský súd v odvolacom konaní pri určení nemajetkovej ujmy vo veci sťažovateľa vychádzali z výšky takto stanovenej náhrady škody, a preto považovali za primerané priznanie náhrady škody vo výške 1 000 € (cca 35 € za jeden deň väzby).

29. Ústavný súd na základe uvedeného konštatuje, že rozhodnutie odvolacieho súdu je ústavne akceptovateľné a nevykazuje znaky arbitrárnosti ani zjavnej neodôvodnenosti, odvolací súd v ňom uvádza odpovede najmä na tie argumenty, ktoré majú pre vec podstatný význam, preto sťažnosť sťažovateľa už pri predbežnom prerokovaní odmietol v časti, v ktorej namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 3 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

30. Ústavný súd ďalej dodáva, že sťažovateľ bližšie nešpecifikoval a ani z odôvodnenia sťažnosti nevyplývajú žiadne relevantné tvrdenia o porušení čl. 10 a čl. 36 ods. 1 a 3 dohovoru, pri ktorých ústavný súd ani nenachádza žiadnu príčinnú súvislosť s namietaným rozsudkom krajského súdu z 3. februára 2016. V súvislosti s uvedenými nedostatkami ústavný súd pripomína, že tieto nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti. Na takýto postup slúži inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom, pričom z doterajšej rozhodovacej činnosti ústavného súdu jednoznačne vyplýva, ako ústavný súd posudzuje nedostatok zákonom predpísaných náležitostí podaní účastníkov konania (napr. IV. ÚS 77/08, I. ÚS 368/2010,

III. ÚS 357/2010, II. ÚS 309/2010, I. ÚS 162/2010, IV. ÚS 234/2010, III. ÚS 206/2010, IV. ÚS 159/2010, IV. ÚS 213/2010, IV. ÚS 134/2010). Z uvedeného dôvodu ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

31. Ústavný súd tiež konštatuje, že pokiaľ ide o namietané porušenie čl. 127 ústavy, ústavný súd jeho zaradenie do sťažnostného petitu vyhodnotil ako vyjadrenie právneho názoru sťažovateľa o danosti právomoci ústavného súdu rozhodnúť o jeho sťažnosti.

32. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti sa ústavný súd už ďalšími návrhmi sťažovateľa nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. novembra 2016